

Varga Klára

ívben fölfelé zuhanó

néma kavicsokat dobálok
látod,
ott,
abba a sötét tóba,
naphosszat.
néha éjszaka is.
csobbanás nélkül,
egyetlen hang nélkül,
elnyel minden követ
a víz.

ez a munkám.

fatörzsnek dőlve
bámulom néhanap,
tűnődve,
tétlen,
amint máshol,
messze,
nyüzsgő,
egymásnak felelő,
földrésznyi zsibvásárokon
– akárha meghaltam volna –
széthordják mindenem,
mi jussom lehetett
valami másik életben.

régóta itt vagyok,
és már sehol sem keresnek.
pedig nem veszem el.

tenyéryi lyuk vagyok
mindenki lyukas zászlaján.

szolgalmi út, amely
a térképen
– véletlenségéből –
sosem szerepel.
legyintenek
könnyen,
szakmásan a rajzolók
– ha észreveszik:

lehagytak megint –
hogyan annyi baj legyen!

suttog, suttog álló hete,
minden éjjel
a viselős Hold,
a tó fölött,
az ágakba gabalyodva.
az utolsó reggelre kelve,
lassan, önkéntelen,
először mondom:

itt jó nekem!

ívben fölfelé
zuhanó kavics –
bazaltmosolyú szökevény,
az idők kezdetéről,

el, el, el.
innen is el kell mennem.

zuhanni fölfelé,
szép, pontos ívben –

kit víz fölé
most hajítanak éppen

vacogó füvek fölött

porkoporsó ringatózik,
reszkető pipacsok,
elkékült, vacogó füvek fölött.
madártalan a fa, az ég.
pillék vesztik hímporukat,
gyíkfarkak szanaszét.
bogarak fúrnak föld alá
menedéket.

nem bánt,
hogyan eldobálva látom mindenem,
nem szomorít,
hogyan a szél gebéje hordoz
a vastag ég alatt –
ide-oda sepregeti,
hagyja aztán
levélen, szirmon
megülni
édeskés szürke porom.

jól látok most mindent innen
egy pontos, fénylő íven

hála,
hogyan elhagy barát is,
hála,
hogyan mint leprástól menekül
tőlem,
ki nyomomba lépve

örvénybe térne

Itt vagy

(2006. november eleje)

Győzelmi jelentések
karácsonyfronton.
Az idej adatokban
nem szerepelsz már.
Hadi útvonalaidat
elvágta a nyár.
Nélküled fagy,
kavarog tovább
a talapzatát
kihízta anyagvilág.

Rombolás és rombolás.

Rázod az öklöd.
Mindenből kihagytak,
kimaradtál.

Esedékes részletek,
téli számlák,
kvóták,
rendőrcsizmák.

Őszi lobogásod,
Mindahány maszgod
letépték,
letiporták.

X

Úgy ébredsz,
megszokod azután,
nem is mégy túl
bunkered anyaméh- falán.

X

És megint reggel van.
Nincs olyan hideg.
Nem muszáj befűtened.
Reggel van.
Lélegzetnyi aranyló csönd.
Kertedből
Kései rózsafej biccent,
Ablakodon beköszön.
Itt vagy!
Itt vagy! – dúdolja.

Ráhajtod fejed a kávéillatra.

Mire megjövök...

Mire megjövök,
rend legyen.

Ne fölmasnizott,
drapériázott,
szemétkupac,
amiben befelé nő
– míg szétrohasztja – a gaz.

Ne folyton fals ünnep,
karikatúra csinnadratta,
túlpingált vasárnapi maszka
a bágyadt tereken,
megzápult jelszavak alatt.

Rend: ragyogás.
A hallgató,
csillámló kövek
dúdolta szelíd törvény.
Zene.
Füvek, szelek, vizek
ringatózó éneke.
Sütkérező emlősök
ősmosolya,
moccanatlan néma évezredek
boldog rokona.

Mert megjövök.

Ki akarhatta így?

Lusta por az utak mentén.
Szállongó gázok, mérgek.
Kivégzett, temetetlen cigarettacsikkek.

Újságpapír lebbenő roncsa.
Arckép rajta. Gyúrve, elkoszolva.

Mit súg az életöszton?
Mit súg a halálöszton?
Mit nyög a bamba utca.

Lassú halogatás, haldogálás,
centiről centire amputálás,
alkalmi süketség,
semmiről sem tudás,
okolgatás, indokolgatás:
tarka kézimunka.
Ha így forogtad,
sehol a helyzet kulcsa.
A zár nem zár,
nem nyílik ajtó, ablak.
Huzat van mégis.
Vad lobbanás a pillanatban.

Merről jövök majd elő
én, ki születéstől láthatatlan?

Csak gőzeidet kóstolgattam,
te, legócskább völgy-temető,

s lásd:

most átlépek rajtad.